

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína, soudkyně Mgr. Lenky Krupíckové a soudce Mgr. Petra Šuránka v právní věci žalobce: **M. H.**, zastoupený Mgr. Igorem Žižko, advokátem se sídlem Moskevská 697/72, Praha 10, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2025, č. j. 11 A 112/2024 - 59,

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 28. 11. 2022, č. j. MCP11/22/069589/OKS/Kra, Úřad městské části Praha 11 (dále jen „prvostupňový správní orgán“) byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 178 odst. 1 písm. g) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), (dále jen „stavební zákon“), kterého se měl dopustit tím, že ve dnech uvedených ve výroku prvostupňového rozhodnutí, v období od 30. 4. 2022 do 29. 7. 2022 jinému umožnil užívání objektu bez č.p./č.e. evidovaného v katastru nemovitostí jako zemědělská stavba, nacházejícího se na pozemku parc. č. X v katastrálním území X, včetně přístavby a terasy k tomuto objektu nacházející se na pozemku parc. č. X v katastrálním území X, v rozporu s účelem vymezeným v povolení stavby, kterým je stavba pro zemědělství, neboť v uvedeném období (a zejména v prvostupňovém rozhodnutí vymezených dnech) byly předmětné stavby využívány k provozu hostinské činnosti při svatebních a jiných hostinách. Za shora uvedený přestupek uložil prvostupňový správní orgán žalobci podle § 178 odst. 3 písm. c) stavebního zákona pokutu ve výši 350 000 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalobce napadl uvedené rozhodnutí odvoláním. Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 7. 2024, č. j. MHMP 980099/2024 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“) podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrdil. Proti rozhodnutí žalovaného se poté žalobce bránil žalobu, kterou Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) napadeným rozsudkem zamítl.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu včasnou kasační stížnost. Spolu s ní Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby jeho kasační stížnosti přiznal odkladný účinek. Svůj návrh odůvodnil nepříznivými finančními dopady uložené pokuty. Pokud jde o hrozbu nenahraditelné újmy, stěžovatel uvedl, že nemá dostatečné finanční prostředky na její okamžitou úhradu. Zaplacení pokuty by podle stěžovatele mělo závažné důsledky na jeho finanční situaci a existenční podmínky, případně na jeho podnikání. V případě, že by pokutu uhradil a poté by Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, bylo by navrácení zaplacené částky značně komplikované. V případě jejího vymáhání by stěžovatel podle svého tvrzení utrpěl podstatně větší újmu než žalovaný v případě odkladu její vykonatelnosti. Žalovanému přitom v případě dočasného odložení platby do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu zásadní újma nevznikne. Přiznání odkladného účinku není ani v rozporu s veřejným zájmem; nejedná se taktéž o pokutu související s bezprostředním ohrožením života, zdraví či závažným porušením veřejného pořádku.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku uvedl, že podle něj splňuje podmínky, které vyplývají z § 73 odst. 2 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Z ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. vyplývají dvě podmínky pro přiznání odkladného účinku: tou první je existence nepoměrně větší újmy, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Druhou pak je, že přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Obě tyto podmínky přitom musí být splněny současně, neboť institut odkladného účinku má mimořádnou povahu. Základním pravidlem totiž je, že kasační stížnost odkladný účinek nemá (srov. § 107 s. ř. s.) a že přiznání odkladného účinku je vyhrazeno pouze ojedinělým případům vyjádřeným v § 73 odst. 2 s. ř. s. Odložit účinky kasační stížností napadeného rozhodnutí krajského soudu lze proto pouze výjimečně, pokud újma, která stěžovateli hrozí, je reálná, není vzhledem k jeho poměrům bagatelní, je významná a její vznik je v příčinné souvislosti s výkonem či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí krajského soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58, publ. pod č. 3270/2015 Sb. NSS).

[6] Městský soud svým usnesením ze dne 17. 12. 2024, č. j. 11 A 112/2024 - 44, přiznal žalobě odkladný účinek. Návrh na přiznání odkladného účinku žaloby stěžovatel odůvodnil intenzitou protiprávního nátlaku ze strany správních orgánů, jež byl podle něj natolik silný, že jej jeho organismus neustál, pročez se dostal do dlouhodobé pracovní neschopnosti a psychiatrické péče. Výkon rozhodnutí žalovaného by pro něj taktéž znamenal zásadní finanční újmu nebo „nezvratný pocit frustrace z nezákonného postupu orgánů výkonné moci, bezmoci a nespravedlnosti“. Městský soud uvedl, že si není vědom existence důležitého

pokračování

veřejného zájmu, s nímž by přiznání odkladného účinku mohlo být v rozporu. Zdůraznil presumpci zákonnosti a správnosti právních aktů veřejné správy, poukázal však na to, že je nezbytné vážit intenzitu narušení veřejného zájmu s intenzitou hrozícího zásahu do základního práva, jež svědčí stěžovateli. Dospěl k závěru, že v nyní projednávané věci převáží zájem stěžovatele na možnosti uplatnit před soudem své námitky proti uložené sankci za správní delikt před obecnou zásadou vztahující se k rozhodnutím správních orgánů. Městský soud zároveň neshledal, že by přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, nebo by způsobilo újmu jiným osobám. V potaz vzal i skutečnost, že žalovaný s přiznáním odkladného účinku souhlasil.

[7] Řízení o návrhu na přiznání odkladného účinku je stejně jako řízení o kasační stížnosti ovládáno zásadou dispoziční. To znamená, že soud je při posuzování důvodnosti návrhu oprávněn vycházet pouze z důvodů, které účastník uvede ve svém návrhu. Není jeho úkolem a nemá ani oprávnění dohledávat či domýšlet za účastníka konkrétní okolnosti a důvody, které by měly svědčit jeho návrhu na přiznání odkladného účinku. Stěžovatel proto musí v prvé řadě dostatečně podrobně uvést, v čem nepoměrně větší újma, která právě jemu hrozí, spočívá, jaký je její rozsah, z jakých konkrétních okolností vyvozuje, že tato hrozba je reálná a nikoli hypotetická. Na podporu svých tvrzení pak musí navrhnout provedení odpovídajících důkazů (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32).

[8] Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatel odůvodnil nepřiznivými finančními dopady uložené pokuty a nedostatkem finančních prostředků k její úhradě. Svá tvrzení však nikterak nedoložil; pro účely rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jej proto Nejvyšší správní soud prostřednictvím přípisu ze dne 28. 4. 2025 vyzval k doložení osobních, majetkových a výdělkových poměrů, a to ve lhůtě 7 dnů od jeho doručení. Přípis byl ještě téhož dne doručen právnímu zástupci stěžovatele, který však do dne vydání tohoto rozhodnutí nijak nereagoval.

[9] Jak již bylo uvedeno shora, Nejvyšší správní soud může kasační stížnosti odkladný účinek přiznat, pokud stěžovatel dostatečně *konkrétně* uvede, že mu hrozí nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a pokud zároveň toto tvrzení prokáže (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32). Stěžovatel svůj návrh odůvodnil nedostatkem finančních prostředků k úhradě pokuty. Poukázal na to, že její zaplacení by mělo závažné důsledky na jeho finanční situaci a existenční podmínky. Jelikož svá tvrzení nedoložil odpovídajícími důkazy, které by umožnily kasačnímu soudu posoudit intenzitu tvrzené újmy a dosvědčily pravdivost tvrzení stěžovatele, Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítnout.

[10] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že ze shora uvedených důvodů návrh stěžovatele zamítl a kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal. Zároveň připomíná, že usnesení o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení

Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 14. května 2025

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu